



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. května 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zouhara a soudců JUDr. Marty Kourilové, Ph.D., a Mgr. Aleše Rýznara odvolání **obžalovaného M. V.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2020, č. j. 39 T 5/2019-1380, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání obžalovaného M. V. napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o náhradě škody ohledně poškozených J.Ž.a R.A.K..

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovaný

M.V.,

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX,

se podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavazuje povinností nahradit poškozenému J.Ž., nar. XXXXX, bytem XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 550 000 Kč, poškozené R. A. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 550 000 Kč a poškozené České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, částku ve výši 400 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškození J. Ž. a R. A. K. odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

III. V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2020, č. j. 39 T 5/2019-1380, byl obžalovaný M.V. uznán vinným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že:

poté, co se při dřívějších opakovaných návštěvách nonstop herny v budově č. 149/13 na Náměstí Republiky ve Žďáře nad Sázavou seznámil s místem a provozem herny, dotazoval se její obsluhy na zvyklosti a dne 3. 6. 2019 se obeznámil s monitorovacím systémem v okolí herny, obstaral si tmavé oblečení, brýle a čepici, kterými se chtěl maskovat, přišel dne 4. 6. 2019 ve 03:48 hod. do herny, kde následně v době mezi 05.05 a 05.15 hod. úmyslně napadl obsluhu herny M. Ž., nar. XXXXX, dosud nezjištěným bodnořezným nástrojem typu jednostranně broušeného nože s čepelí dlouhou přibližně 20 cm, a to s cílem usmrtit poškozenou a zmocnit se tržby a provozní hotovosti herny, když konkrétně velkou silou poškozené zasadil nejméně tři rány, čímž jí, mimo jiné, způsobil bodněřeznou ránu levé poloviny hrudníku pronikající do levé dutiny hrudní, procházející plicemi a srdcem, bodněřeznou ránu pravé poloviny hrudníku pronikající do pravé dutiny hrudní procházející plicemi, bránicí a játry, drobnou řeznou ránu na levém ušním boltci a hlubokou velkou řeznou ránu na dlani pravé ruky, kterýmžto zraněním poškozená bezprostředně po útoku podlehla, načež se obžalovaný zmocnil hotovosti v celkové částce 165.000 Kč a s touto z místa činu odešel.

Za toto jednání byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmnácti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný zavázán povinností nahradit poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR, se sídlem Praha 3, Vínohradská 2577/178, 130 00, IČO: 47114304, majetkovou škodu ve výši 2 135 Kč, poškozenému J.Ž., nar. XXXXX, bytem XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 750 000 Kč a poškozené R. A. K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 750 000 Kč.

2. Rozsudek soudu prvního stupně právní moci nenabyl, neboť byl napaden opravným prostředkem obžalovaného M. V.. Ten v písemném odůvodnění, zpracovaném obhájcem, předně uvedl, že je zaměřen do všech jeho výroků a činí tak proto, že napadený rozsudek odmítá v plném rozsahu. Je přesvědčen, že ze strany nalézacího soudu nebyla důsledně respektována zásada in dubio pro reo, důkazy nebyly hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. a z tohoto důvodu je nutno závěr nalézacího soudu v rozsudku odmítnout jako celek. Je přesvědčen, že nalézací soud si hodnocení důkazů přizpůsoboval tomu, aby mohl odůvodnit své rozhodnutí o jeho vině a dále trestu, aniž by používal věcné a logické argumenty, kterými by vyvracel závěry obhajoby. Namítl také, že nalézací soud nezná podrobně obsah spisu, neboť pokud by tomu bylo jinak, nemohl by v odůvodnění tohoto použít argumenty, které lze snadno vyvrátit pouhým nahlédnutím do spisu, kdy dále uvedl, že nalézací soud v napadeném rozsudku uvádí zcela zjevné nepravdy, přičemž poukázal na odůvodnění tohoto pod bodem 43. Dále se věnoval otázce motivu v návaznosti na jeho neutěšenou finanční situaci. Uvedl, že skutečně tato nebyla dobrá, byla to objektivně prokazatelná skutečnost, nicméně jeho majetkové poměry byly takové, že aktiva vysoce převyšovala pasiva, přičemž před vzetím do vazby přistoupil k řešení své finanční situace v podobě uzavření zprostředkovatelské smlouvy na prodej nemovitosti. Pakliže nalézací soud spekuluje o tom, zda vůbec prodej z jeho strany oné nemovitosti byl myšlen vážně, pak tento byl myšlen naprosto vážně, kdy poukázal mj. na veškeré skutečnosti a okolnosti týkající se

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Jančíková, DiS.

prodeje tohoto domu, včetně řádně sjednaných prohlídek se zájemci o koupi nemovitosti v přítomnosti makléřky. Zdůraznil, že neměl motiv ke spáchání onoho zločinu, kdy poukázal na prodej domu v krátké době, z čehož by získal peníze k úhradě svých závazků. O tom, že neměl motiv, svědčí také vyjádření znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie a psychiatrie, s nimiž na dané téma v rámci znaleckého zkoumání své osoby hovořil. Zabýval se také výhradami nalézacího soudu ohledně poskytnuté půjčky jeho matkou v den předcházející vraždě, kdy tuto skutečnost nalézací soud vnímá jako nevěrohodnou. Uvedl, že matka mu peníze skutečně zapůjčila a toto dal do souvislosti s tím, že mu v ranních hodinách bankomat nevydal žádné finanční prostředky, neboť na účtu nebyly peníze, přičemž v odpoledních hodinách téhož dne na automatu hrál a peníze měl, kdy tyto čerpal právě z půjčky od své matky. Dále se vyjádřil ke svému tvrzení v tom směru, že krátce po činu vložil v Komerční bance v Novém městě na Moravě finanční prostředky saturující jednu splátku, přičemž si byl vědom toho, že zaplacením jedné splátky v situaci, kdy jsou splatné dvě, se fakticky nic neřešilo. V další části svého opravného prostředku se věnoval v podstatě pěti okruhům důkazů, kdy prvním z těchto byl nedopalek cigarety v popelníku na stolku u herního automatu č. 7, k němuž uvedl, že tento nedopalek v pozici tak, jak byl zachycen na fotografii obsažené ve spise, rozhodně nevykazuje znaky nedopalku, který by někdo v místě a čase kouřil, resp. dokouřil, či odložil zapálenou cigaretu. Dle jeho názoru se jedná o nedopalek, který sice obsahuje jeho DNA, rozhodně se však nejedná o nedopalek, který by kouřil on a takovým způsobem jej zanechal v popelníku na místě činu. Zdůraznil, že tento nedopalek prokazatelně nebyl v tomto popelníku zamáčknut. Dále poukázal, že popelník neobsahuje zbytkový popel, který by odpovídal celé cigaretě, přičemž pro toto vše má vysvětlení spočívající v tom, že nedopalek cigarety s jeho DNA do popelníku někdo položil. Dalším okruhem bylo jeho DNA na bankovce v nominální hodnotě 100 Kč pod č. XXXXX, kdy se této otázce věnuje nalézací soud pod bodem 43. odůvodnění napadeného rozsudku, a s ohledem na faktické skutečnosti prokázané dokazováním má obžalovaný za to, že zde je třeba poukázat na fatální neznalost spisového materiálu ze strany nalézacího soudu. Poukázal na tvrzení nalézacího soudu o vhození poslední bankovky do boxu a o tom, že tato se nacházela v postavení na své hraně, z čehož pak bylo dovozeno, že toto vylučuje, že by následně byla vložena do automatu jakákoliv jiná bankovka. K tomuto obžalovaný uvedl, že opravdu bankovka stojící na své hraně je nominální hodnoty 100 Kč, avšak číslo je naprosto nezřetelné a při bližším ohledání se jedná o bankovku jiného čísla, než o kterém hovoří nalézací soud. Tato se v automatu opravdu nachází, ale není poslední, ale je třetí od shora. Obžalovaný nemá jiné vysvětlení, než že se nalézací soud neseznámil s touto fotografií a tento důkaz, stejně jako řadu dalších, si přizpůsobil k tomu, aby mohl odůvodnit své závěry o jeho vině. Pokud jde o způsob, jakým se jeho DNA mohlo na bankovce ocitnout, uvedl, že nepopíral, že v herně nebyl, naopak kupoval si tam cigarety a bankovkou v hodnotě 100 Kč platil toto zboží, kdy tuto následně obsluha vydávala při žádostech o rozměnění mincí či jiných bankovek. Jeho argumentace nebyla v tomto směru vyloučena, naopak argumentaci nalézacího soudu vnímá jako ryzí spekulaci. Namítl, že orgány činné v trestním řízení se zaměřily toliko na zjišťování DNA na bankovkách ze strany jeho osoby, avšak nebyla vyvinuta aktivita za účelem získání DNA i jiných osob, které do herny docházely, není mu známo, že by bylo zkoumáno DNA svědka N.. Zdůraznil, že žádné jiné stopy, vyjma DNA na bankovce a na nedopalku cigarety, ve vztahu k jeho osobě nebyly na místě činu zjištěny, a to ať v podobě pachových stop, či stop daktyloskopických, a to na takových místech, jichž se pachatel musel dotýkat. Dalším důkazem svědčícím v jeho prospěch je to, že v tratolišti krve na místě činu byla nalezena stopa obuvi, s velkou mírou pravděpodobnosti blížící se jistotě, patřící pachateli, přičemž u něj byla zajištěna obuv, která byla zkoumána, nicméně nebyl zde shledán její vztah ke stopě zajištěné v tratolišti krve. Dále poukázal na absenci krevních stop, např. na toaletě, v návaznosti na závěr nalézacího soudu o tom, že pokud by byl pachatel potřísněn krví, mohl se umýt na toaletě. Poukázal také na skutečnost, že vozidlo, které používal, bylo velmi podrobně zkoumáno orgány činnými v trestním řízení a je reálný předpoklad, že i při důkladném umytí zakrvácených rukou by byly na volantu či jiných místech vozidla nalezeny stopy krve, k čemuž

však nedošlo, žádné takové stopy nalezeny nebyly. Dalším okruhem pak byl znalecký posudek z oboru forenzní biomechaniky, který dle jeho názoru si nalézací soud vysvětlil ve svůj prospěch. Dle jeho přesvědčení jsou závěry tohoto znaleckého posudku velmi neurčité, nepřesné, nejasné a nalézací soud se závěry z tohoto plynoucími náležitým způsobem nevypořádal. Věnoval se problematice údajné deformace osoby v oblasti krku a dolních končetin, i mírného předklonu v zádech, kdy vyslovil nesouhlas s tím, jakým způsobem k tomuto závěru ve znaleckém posudku nalézací soud přistoupil, jak jej interpretoval. Poukázal na nedostatky tohoto posudku, kdy skutečnosti z tohoto vyplývající jsou použitelné toliko v obecné rovině. Uvedl, že si nechal posoudit závěry tohoto znaleckého posudku jiným renomovaným znalcem, který uvedl, že záznam z místa činu je velmi nekvalitní a on osobně by se do znaleckého zkoumání nepouštěl právě pro nízkou kvalitu sporného záznamu z místa činu. Dále uvedl, že zkoumáním zájmové osoby a osoby obžalovaného nelze shodu vyloučit ani vyvrátit. V tomto směru je uvedený závěr důležitý pro jeho obhajobu – obžalovaného, neboť zde existuje objektivně prokazatelná pochybnost, kterou v souladu se zásadou in dubio pro reo je třeba hodnotit v jeho prospěch. Dalším problematickým okruhem jsou data poskytnutá provozovatelem telekomunikačních služeb, na jejichž základě orgány činné v trestním řízení dospěly k závěru, že jeho telefon byl zjištěn na stejném místě, jako byl zajištěn telefon poškozené. Je toho názoru, že tomu tak v žádném případě není, ba právě naopak. Uvedl, že součástí spisového materiálu je zpráva vypracovaná policejním orgánem nazvaná Vyhodnocení důkazní situace II., kde je explicitně uvedeno, jakými dvěma buňkami byl zachycen telefon poškozené, který byl po celou dobu uvnitř herny. Nalézací soud k tomu uvedl, že tyto údaje nemusí být zcela přesné, že záleží na řadě okolností, které blíže uvedl. Nicméně za předpokladu, pokud by tento argument nalézacího soudu přijal, pak by bylo nesmyslné, aby jeho telefon byl zachycen naprosto jinými buňkami za situace, kdy se tento telefon nachází v řádu maximálně několika metrů od telefonu poškozené, který byl zachycen buňkami, kdy telefon obžalovaného byl zachycen buňkou sice stejnou, avšak jiného azimutu. Dále se vyjádřil k bodu 22. napadeného rozsudku a k tomu, jakým způsobem v rámci běhu času byl snímán jeho mobilní telefon z pohledu jím užívaného č. XXXXX. V této souvislosti uvedl, že jeho mobilní telefon byl tzv. duální, neboť v něm byly vloženy dvě SIM karty, a dle jeho názoru z logiky věci by měly být zachyceny stejnou buňkou. Pokud byl v jeden čas jeho mobilní telefon zachycen buňkou XXXXX i buňkou XXXXX, pak z tohoto dle jeho názoru nelze učinit jiný závěr, než že buňka XXXXX pod příslušným azimutem zachycuje i místo jeho bydliště, kde se v onom čase opravdu nacházel, když dle jeho názoru jiné logické vysvětlení pro tuto skutečnost není. Dle jeho názoru uvedené skutečnosti svědčí minimálně o pochybnostech o správnosti závěrů lokace jeho telefonu dle údajů poskytnutých operátorem a tato okolnost měla být hodnocena v souladu se zásadou in dubio pro reo. Dalším okruhem pak jsou kamerové záznamy, k nimž namítl, že nelze vyloučit, že do nich bylo zasahováno či jiným způsobem s nimi manipulováno. Nemá jiné vysvětlení, neboť je nepochopitelné, že z počátku byl hardware obsahující toto zařízení nefunkční, nepoužitelný a posléze se ukázalo, že je funkční a byly z něj staženy i záběry. V tomto směru se tedy neztotožnil se způsobem, kterým nalézací soud vyhodnotil kamerové záznamy. Vyjádřil se také k úvaze nalézacího soudu, kdy se měl cíleně chovat v tom směru, že si měl prohlížet instalovanou kameru městské policie, z čehož bylo dovozováno, že si tak připravoval únikovou cestu. Dle jeho názoru tato úvaha nalézacího soudu je nelogická, zcela zcestná, nemá oporu v provedeném dokazování, neboť pokud by tomu tak opravdu bylo, pak by rozhodně nešel tím místem, kudy šel, aby ho zachytily kamery, ale mohl volit zcela jinou únikovou cestu. Naopak z této vyplývá, že pachatel cestu neznal, nevěděl, že tam jsou kamery, o čemž svědčí to, že si nasazuje brýle až v okamžiku, kdy uvidí, že tam nějaká kamera je. Brýle si nasazoval až poté, kdy byl kamerou zachycen, což je nelogické a nesmyslné. Opětovně zdůraznil, že trestnou činnost nespáchal, pokud by ji chtěl hypoteticky spáchat, pak by ji nespáchal v brzkých ranních časných hodinách, kdy se po městě pohybují desítky osob jdoucích do práce a obchodů, v době, kdy svítá v rámci letního měsíce, a pokud by se měl pohybovat v zimním oblečení, pak by byl velice nápadný a neušel by pozornosti kolemjdoucích osob. Následně se vyjadřoval k závěrům nalézacího soudu v bodě

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Jančíková, DiS.

54. napadeného rozsudku o tom, jakým způsobem si přinesl věci k provedení trestného činu, kdy tyto vnímá jako ryzí spekulaci za účelem určitého vysvětlení, proč na místě nebyl nalezen nůž apod. Dle jeho názoru byla ve věci opatřena řada nepřímých důkazů, které sice mohly vést k důvodnému závěru, že bylo namísto zahájit trestní stíhání jeho osoby a obvinít jej, tyto důkazy však rozhodně nejsou natolik způsobilé k tomu, aby na základě nich bylo možno rozhodnout o vině a trestu, tedy dojít z pozice nalézacího soudu k jednoznačnému přesvědčení o jeho vině. Ke všem opatřeným důkazům má logické a technické vysvětlení, proč a jakým způsobem se tyto důkazy mohly na místě činu ocitnout, když sám svoji přítomnost v dřívějších dobách na místě činu vůbec nevylučoval a připouštěl ji. Je přesvědčen, že v situaci, kdy policejní orgán zjistil na nedopalku cigarety jeho DNA, soustředil se na tuto vyšetřovací verzi a žádné jiné důkazy již ve věci neprováděl, čímž tedy zúžil prostor pro vytipování dalších možných pachatelů z řad hráčů dané pochybné herny. Uvedl, že v zásadě všichni hráči měli finanční problémy, znali chod v herně, přičemž jejich bližší okruh nebyl policejními orgány zjišťován, a v tomto směru tedy má přípravné řízení za velmi nedostatečné ve vztahu k charakteru této závažné trestné činnosti. Pokud jde o jeho verzi, pak ta je taková, že trestný čin byl spáchán osobou důvěrně znající prostředí herny, která jej znala, mohla vědět o jeho finančních problémech, věděla, že do herny často chodí, přičemž nebylo nic jednoduššího, než „odkukat jeho návyky“, a poté celou situaci nainscenovat tak, aby to odpovídalo chování a jeho jednání. Nebyl problém nedopalek cigarety uschovat, následně jej použít, nebyl problém jej vzít, například z odpadkového koše, tento uschovat a poté již na samém počátku vyšetřování odvést pozornost policejních orgánů tímto směrem. Připomenul dále výpověď svědkyně R. K., která mj. uvedla, že ještě kolem půlnoci jí matka – poškozená telefonovala, že má v herně nějaké lidi. Tímto tvrzením si měla být naprosto jistá, kdy nalézací soud se touto otázkou nijak nezabýval. Závěrem svého opravného prostředku uvedl, že napadený rozsudek je nesprávný, je v rozporu s judikatorními stanovisky, které uvedl v rámci své závěrečné řeči a které nalézací soud dostatečným způsobem nerespektoval, a jelikož existují pochybnosti, které nebyly náležitým způsobem odstraněny, navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a on v plném rozsahu obžaloby zproštěn.

3. Sám obžalovaný písemně vypracoval opravný prostředek dne 29. 3. 2020, přičemž v tomto uváděl zcela shodné skutečnosti jako v opravném prostředku zpracovaném jeho obhájcem. Zabýval se zde chováním předsedy senátu v rámci provedení hlavního líčení, kdy k tomuto měl výhrady s ohledem na výzvy předsedy senátu v rámci jeho výpovědi. Dále se zabýval stejnými okruhy problémů, tak jako jeho obhájce v jím zpracovaném opravném prostředku, přičemž závěrem tohoto uvedl, že napadený rozsudek vnímá jako nesprávný, proto navrhl jeho zrušení a zproštění obžaloby.
4. Ve veřejném zasedání, konaném ohledně podaného opravného prostředku, obhájce obžalovaného přednesl opravný prostředek v rozsahu jeho písemného odůvodnění a zdůraznil z něj pro něho důležité skutečnosti. V tomto směru se tedy podrobněji vyjádřil k problematice hodnocení důkazů ze strany nalézacího soudu, k DNA na nedopalku cigarety a na stokorunové bankovce, dále se zabýval kamerovými záznamy, znaleckým posudkem

z oboru biomechanika, záznamy a daty poskytnutými provozovatelem telekomunikačních služeb a v neposlední řadě také motivem jednání obžalovaného. Intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v rámci svého vyjádření se k opravnému prostředku předně uvedl, že se jedná o opakování obhajoby obžalovaného, která zazněla jak v průběhu přípravného řízení, tak v řízení před nalézacím soudem, který se s jednotlivými námitkami velmi podrobně v napadeném rozsudku zabýval a nic neopomenul. Dle jeho přesvědčení nalézací soud v rámci hodnocení důkazů vycházel z ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. a jeho následné závěry našly své vyjádření v písemném vyhotovení napadeného rozsudku a v hodnotících pasážích, které se k nim vztahují. Dle jeho názoru obhajoba evidentně účelově manipuluje s důkazy, vytrhává je z kontextu, každý důkaz hodnotí izolovaně a nehodnotí je ve svém komplexu, kdy v tomto směru poukázal na podmínky § 2 odst. 6 tr. ř. a dále ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř. Dále pak reagoval na některé odvolací námitky, které prezentoval obhájce v rámci jím předneseného opravného prostředku, s nimiž se neztotožnil a má je za nedůvodné, neboť nalézací soud se v napadeném rozsudku se všemi rozhodnými skutečnostmi patřičným způsobem vypořádal. Dle jeho názoru tento je správný, zákonný a spravedlivý je i uložený trest. Ve veřejném zasedání z iniciativy odvolacího soudu bylo doplněno dokazování, kdy stranám bylo předloženo nejprve odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie (č. l. 1449 a násl.). Důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že na č. l. 121 spisu se nachází žádost o odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, a to ke stopám, které byly zjištěny a sejmuty z jednotlivých hracích automatů, a dále pak z bankovky zajištěné v automatu č. 7. Nicméně toto odborné vyjádření však nebylo do spisu doloženo, nebylo tedy ani známo nalézacímu soudu a nebylo k důkazu provedeno. Proto tedy odvolací soud dozorujícího státního zástupce požádal o vysvětlení této skutečnosti a event. dodání tohoto odborného vyjádření, což se také stalo, a toto mohlo být k důkazu provedeno u veřejného zasedání. Pokud jde o důkazní hodnotu tohoto odborného vyjádření, pak toto na věc nemá žádných dopadů, neboť po porovnání uvedených daktyloskopických stop s otisky prstů a dlaní obžalovaného nebyla shledána shoda, v části byla shledána shoda s domácí osobou, a to poškozenou. Dále pak bylo stranám předloženo oznámení poškozené České republiky, Ministerstva spravedlnosti, o přechodu práva na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 tis. Kč z poškozeného J.Ž. na č. l. 1461 až 1470 a stejné oznámení týkající se přechodu práva na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 tis. Kč z poškozené R.A.K. na č. l. 1471 až 1480. Podstatou těchto, mající oporu v příslušných rozhodnutích Ministerstva spravedlnosti vydaných v rámci správního řízení, je skutečnost, že oba poškození, a to jako manžel zemřelé poškozené, a její dcera, požádali v souladu se zákonem č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, o peněžitou pomoc, která jim každému ve výši 200 tis. Kč byla přiznána, a za této situace pak s odkazem na ustanovení § 33 cit. zákona poskytnutím peněžité pomoci oběti přechází nárok oběti na náhradu škody nebo nemajetkové újmy vůči pachateli na stát, a to v rozsahu poskytnuté peněžité pomoci. Vyplacení uvedených částek vyplývá z doložených bankovních výpisů. Tato skutečnost pak našla svůj odraz v rámci nového rozhodnutí ohledně obou zmiňovaných poškozených v rámci adhezního řízení, o čemž bude pojednáno níže. Pokud jde o konečné návrhy stran, pak státní zástupce, s ohledem na doplněné dokazování u veřejného zasedání ve vztahu k zaplaceným částkám zmiňovaným poškozeným, navrhl, aby byl napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř. částečně zrušen, a to ve výroku týkajícího se nemajetkové újmy ve vztahu k poškozeným J.Ž. a R. A. K., a aby tento byl následně změněn tak, že oběma poškozeným se přiznává pouze částka 500 tis. Kč. Dle jeho názoru nelze následně státu zbylých 400 tis. Kč, tedy 2 x 200 tis. Kč, přiznat, protože se řádně a včas se svým nárokem nepřipojil. Se zbytkem nároku by měli být oba poškození odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních a v dalších částech navrhl napadený rozsudek ponechat beze změny. Obhájce obžalovaného navrhl napadený rozsudek zrušit a změnit jej tak, že jeho klient bude v plném rozsahu obžaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že se dopustil skutku, event. po zrušení věc vrátit nalézacímu soudu k doplnění

dokazování a novému rozhodnutí.

5. Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací (§ 252 tr. ř.), zjistil, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou podle § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř. a bylo tak učiněno v zákonné lhůtě vymezené v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř.
6. Jelikož odvolací soud neshledal důvod k zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. S ohledem na vymezení obsahu opravného prostředku obžalovaného nebyla přezkumná činnost odvolacího soudu ve vztahu k tomuto nikterak omezena.
7. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno podstatných vad, které by měly za následek, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku (**§ 258 odst. 1 písm. a/ tr. ř.**). V tomto směru žádná z procesních stran nevznesla jakéhokoliv výhrady.
8. Po přezkoumání napadeného rozsudku, v kontextu s námitkami odvolatele, odvolací soud zjistil, že bude třeba jeho zásahu do napadeného rozsudku, kdy důvodem tohoto je nová situace vzniklá v rámci adhezního řízení ohledně poškozených J.Ž. a R.A.K., kterým byla každému zaplacená na náhradě nemajetkové újmy ve smyslu zák. č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů, částka 200 000 Kč. Byť tato situace nastala až v řízení před odvolacím soudem, bylo nutno na ni reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř., neboť rozhodnutí o uplatněných nárocích uvedených poškozených v přezkoumávané části rozsudku bylo nesprávné. Odvolací soud zde postupoval ve smyslu § 259 odst. 3 tr. ř., neboť mohl rozhodnout ve formě rozsudku na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn. K částečnému zrušení napadeného rozsudku dle § 258 odst. 2 tr. ř. došlo proto, že vadnou byla jen část napadeného rozsudku a tuto bylo možno oddělit od ostatních.
9. Kromě výše uvedeného je možno konstatovat, že se nalézací soud v napadeném rozsudku jinak správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Skutkovým zjištěním nalézacího soudu nelze vytýkat nejasnost či neúplnost. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a svým obsahem odpovídá zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 120 až § 122 tr. ř., pokud jde o výrok, a v ustanovení § 125 tr. ř. ve vztahu k odůvodnění. Napadený rozsudek je tak plně přezkoumatelný, kdy z jeho odůvodnění je zřejmé, že nalézací soud respektoval ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. a jsou v něm zachyceny úvahy ohledně toho, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, jakým způsobem odstraňoval rozpory mezi nimi, jakož i to, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného. Jeho argumentace vychází a také má oporu v provedeném dokazování. Napadený rozsudek je tak jasný, přezkoumatelný a dostatečně odůvodněný. K rozsahu provedeného dokazování je možno uvést, že nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném, v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správnost tohoto závěru dokresluje skutečnost, že ve veřejném zasedání procesní strany nevznesly žádné důkazní návrhy. Nalézací soud měl k dispozici dostatek kvalitních důkazů, na jejichž základě

a po jejichž vyhodnocení mohl učinit ve věci jednoznačné a nezpochybnitelné rozhodnutí, což také učinil, přičemž odvolací soud neshledal v případě rozsahu provedeného dokazování a následně v otázce skutkových zjištění žádných vad či pochybností, které by tento závěr jakkoliv zpochybňovaly. Pokud došlo ve veřejném zasedání k okrajovému doplnění dokazování, pak odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, nijak neovlivnilo skutkové závěry nalézacího soudu, na druhé straně Oznámení ministerstva spravedlnosti ČR o přechodu nároků na náhradu nemajetkové újmy u poškozených J. Ž. a R. A. K. našlo svůj odraz v novém výroku o náhradě škody.

10. Jak se podává z odůvodnění opravného prostředku obžalovaného, ten namítá nesprávné hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem, na základě čehož došlo k nesprávnému rozhodnutí, a to jak v otázce viny, tak i trestu. Ve vztahu k hodnocení důkazů, na nichž bylo vybudováno rozhodnutí o vině obžalovaného, odvolací soud v obecné rovině uvádí, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, jež je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a k němu se vztahující důkazní materie. Ve stávající trestněprávní teorii i praxi platí zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř., tzn., že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud dle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého vnitřního přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu přicházejícím, výsledkem. Zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád), zák. č. 265/2001 Sb., poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů provedeného nalézacím soudem, když v ustanovení § 263 odst. 7 deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám provede. V zásadě i judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudu prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Lze tedy konstatovat, že odvolací soud může, pokud se jedná o hodnotící činnost soudu prvního stupně, přezkoumávat a následně eventuálně tomuto vytýkat vady spočívající v tom, kdy soud prvního stupně některý důkaz provede a následně jej nehodnotí, nebo neprovede některý z hodnocených důkazů, popřípadě pokud je hodnocení provedených důkazů provedené nalézacím soudem v extrémním rozporu s obsahem těchto důkazů.
11. Tyto teoretické úvahy vymezují rámec přezkumné činnosti odvolacího soudu a z jejich pohledu na konkrétní věc je třeba konstatovat, že dle přesvědčení odvolacího soudu soud nalézací mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. plně respektoval. O správnosti tohoto závěru svědčí hodnotící pasáž v odůvodnění napadeného rozsudku. Ve vztahu k hodnocení důkazů, na němž bylo vybudováno rozhodnutí o vině obžalovaného, je možno konstatovat, že bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Bylo důsledně dbáno, aby byly stejně pečlivě objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by některý důkaz neprovedl, některý z provedených důkazů nehodnotil, či že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem, pravidly formální logiky, či v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Nebylo rovněž zjištěno, že by nalézací soud hodnotil provedené důkazy výběrově nebo jiným než zákonným způsobem. Za této situace, s odkazem na příslušné pasáže napadeného rozsudku, se odvolací soud plně ztotožnil s hodnocením důkazů provedeným nalézacím soudem, podle § 263 odst. 7 věta

poslední tr. ř. je tímto hodnocením důkazů také vázán, proto je možno v podrobnostech odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku.

12. S obhajobou obžalovaného M. V. se v napadeném rozsudku nalézací soud náležitě vypořádal, v zásadě reagoval na všechny odvolací námitky obžalovaného, přičemž se odvolací soud s jeho argumentací a závěry plně ztotožnil. Za této situace by mohl být postačující odkaz na příslušné pasáže napadeného rozsudku, neboť tyto jsou opakováním jeho obhajoby, v napadeném rozsudku se s nimi nalézací soud náležitým způsobem vypořádal, včetně příléhavého odůvodnění svých závěrů. Takovýto postup odvolacího soudu je souladný s judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (srov. kupříkladu sp. zn. II. ÚS 583/13, sp. zn. I. ÚS 31/12, sp. zn. II. ÚS 2947/08, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19. 4. 1994, ve věci Higginsová a další proti Francii ze dne 19. 2. 1998, případně ve věci Helle proti Finsku ze dne 19. 12. 1997). Zejména v posledně zmíněné věci Evropský soud pro lidská práva deklaroval, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu. Stejně tak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, až odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit i na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně.
13. I přes výše uvedené považuje odvolací soud za vhodné vyjádřit se k námitkám, které obžalovaný uvedl ve svém opravném prostředku.
14. Předně je nutno zdůraznit, že se nejedná o námitky obsahově nové, ale tyto již byly obžalovaným uplatněny v rámci jeho obhajoby i v řízení před nalézacím soudem, který se s nimi náležitým způsobem vypořádal. Obžalovaný v zásadě předestírá svoji verzi průběhu skutkového děje, ke všem ve věci opatřeným důkazům nabízí logické a technické vysvětlení, proč a jakým způsobem se mohly na místě činu ocitnout, avšak tato jeho argumentace nemá oporu v provedeném dokazování. Nalézací soud správně v rámci svých úvah o vině obžalovaného vyšel z komplexního posouzení ve věci provedených důkazů, které nehodnotil izolovaně, nevytrhával je z kontextu věci, přičemž tímto svým postupem umožnil co nejobjektivnější náhled na celou věc. Zabýval se věrohodností výpovědi obžalovaného, ale i jednotlivých svědků a hodnotil jednotlivé ve věci provedené důkazy popsané v napadeném rozsudku. V zásadě nosnou linií opravného prostředku obžalovaného byla jeho argumentace ve směru nesprávného hodnocení důkazů nalézacím soudem, přičemž k tomuto je možno odkázat jednak na pasáže uvedené výše a dále i na příslušné pasáže v napadeném rozsudku, týkající se konkrétních problematických okruhů, a k nim se vztahujícím hodnotícím úvahám nalézacího soudu. Z těchto je zřejmé, jaké důkazy hodnotil, k jakým závěrům dospěl, jakým způsobem se vypořádal s obhajobou obžalovaného a jednotlivými svědeckými výpověďmi, znaleckými posudky a důkazy listinné povahy. Je třeba opětovně zdůraznit, že důkazy hodnotil komplexně ve všech vzájemných souvislostech, kdy výpovědi svědků byly doplňovány listinnými důkazy, znaleckými posudky a na základě takto provedené hodnocení důkazů bylo možno jednoznačně objektivizovat a ustálit skutkový děj tak, jak je vtělen do skutkové věty napadeného rozsudku.
15. Pokud jde o konkrétní námitky obžalovaného, pak ten předně se zabýval údajným motivem spáchat trestnou činnost v souvislosti s jeho neutěšenou finanční situací. Touto problematikou se v napadeném rozsudku zabýval velmi podrobně nalézací soud v bodech 25. až 34., v bodě 69. provedl rekapitulaci důkazní situace, mj. s ohledem na finanční situaci obžalovaného, která byla více než špatná, a je možno také poukázat na body 75. a 76. napadeného rozsudku, kde jsou závěry nalézacího soudu ve vztahu k této problematice z pohledu užití právní kvalifikace. Se závěry prezentovanými pod uvedenými body napadeného rozsudku se odvolací soud plně ztotožnil, a proto na ně v podrobnostech také odkazuje. Obžalovaný ve svém opravném prostředku uvedl, že bylo prokázáno, že jeho majetkové poměry byly takové, že aktiva vysoce převyšovala pasiva. K tomuto je možno poukázat na závěr nalézacího soudu prezentovaný pod bodem 21. napadeného rozsudku, kdy v podstatě obžalovaný nedosáhl z

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Jančíková, DiS.

dvou automatů na základě platební karty své a své manželky na výběr ani částky 200 Kč. Tato skutečnost sama o sobě vykresluje finanční situaci obžalovaného. Nálezací soud od bodu 25. a dále na konkrétních důkazech a skutečnostech popisuje špatnou finanční situaci obžalovaného, kterou následně shrnuje pod bodem 69. napadeného rozsudku. Obžalovaný dále ve svém opravném prostředku poukázal na spekulace nálezacího soudu o tom, zda prodej jeho nemovitosti byl myšlen vážně, zda se nejednalo toliko o jeho teatrální gesto, a v tomto směru zdůraznil bod 36. napadeného rozsudku. Ve vztahu k této námitce je třeba poukázat na znění onoho bodu 36. napadeného rozsudku, kde opravdu nálezací soud uvedl, že s ohledem na tam popsané skutečnosti může jen spekulovat, zda záměr obžalovaného prodat rodinný dům byl míněn vážně, či zda se opravdu jednalo o teatrální gesto. Nicméně je třeba hodnotit celé znění tohoto bodu napadeného rozsudku a myšlenku, kterou nálezací soud zde vyjádřil, což z logických důvodů již obžalovaný ve svém opravném prostředku neuvádí. Sám nálezací soud zdůraznil, že jím zde uváděná tvrzení jsou jeho pouhými úvahami a snahou prezentovat veškeré možné varianty jednání obžalovaného s tím, že podstatným však zůstává, že i při prodeji rodinného domu obžalovaný nedisponoval takovými finančními prostředky, které by mu umožnily uhradit všechny stávající dluhy a současně zajistit pro jeho rodinu adekvátní nové bydlení, o kterém u hlavního líčení hovořil, a restartovat tak jeho život. Tento jeho závěr má jednoznačnou oporu v provedeném dokazování a námitka obžalovaného, týkající se údajné spekulace ze strany nálezacího soudu, nebyla shledána relevantní. V další odvolací námitce poukázal obžalovaný na problematiku poskytnutého úvěru ze strany společnosti XXXXX a namítl, že situace ohledně tohoto úvěru a jeho zesplatnění nebyla taková, jak ji v jeho neprospěch v napadeném rozsudku líčí nálezací soud. Úvěrem poskytnutým obžalovanému touto společností se nálezací soud zabývá pod bodem jednak 27. napadeného rozsudku a dále pod bodem 34. vysvětluje a hodnotí onen úvěr a svůj přístup k němu. Krajský soud zde správně uvedl, že obžalovaný byl ve vazbě a žádné jednání ohledně slevy na tomto úvěru nevedl, ale stalo se tak až poté, co do věci vstoupil jeho otec s právníkem, a z toho tedy nálezací soud správně dovodil, že obžalovaný nemohl při zesplatnění úvěru s touto jakkoliv počítat. K tomuto poskytnutému úvěru sám obžalovaný u hlavního líčení dne 11. 2. 2020 (č. l. 1339 a násl.) k dotazu státního zástupce uvedl, že dne 22. 2. 2018 si u uvedené společnosti vzal úvěr ve výši 1 620 000 Kč, kterou následně po 5 měsících navýšil o dalších 350 tisíc Kč. Dále uvedl, že podle uzavřené smlouvy společnost XXXXX zaplatila za něj dluhy u společnosti XXXXX v celkové výši 802 814 Kč a on dostal na ruku částku 736 186 Kč a přesto si po pěti měsících u téže společnosti půjčoval částku 350 000 Kč. Jak v napadeném rozsudku v rámci finančního šetření uvedl nálezací soud, nebylo zjištěno, jakým způsobem naložil obžalovaný nejen s touto částkou, ale i s částkou, kterou získal jeho otec prodejem diskotéky XXXXX, jakožto přebytek, který byl v hodnotě kolem 1 až 1,2 mil. Kč. Nálezací soud dále poukázal na dluhy obžalovaného u fyzických osob, nebankovních institucí a dále dluh měla i jeho manželka, která díky jeho žádostem si na sebe brala půjčky, a tento dluh činil dle její výpovědi zhruba 1 mil. Kč. Pokud jde o zdůraznění toho, že prodej nemovitosti myslel obžalovaný vážně, pak navrhl výslech realitní makléřky svědkyně J. G., kdy nálezací soud pod bodem 73. napadeného rozsudku vysvětlil, proč k výslechu této svědkyně nepřistoupil a proč jej má za nadbytečný. Vycházel zde z tvrzení obžalovaného ohledně prodeje předmětné nemovitosti a za této situace nebylo potřeba slyšet zaměstnankyni realitní kanceláře. Obžalovaný dále reagoval na pochybnosti nálezacího soudu ohledně jím uváděné návštěvy obce XXXXX dne 4. 6. 2019, přičemž zdůraznil, že neřekl a z žádného důkazu nevyplývalo, že má o daný konkrétní dům zájem, pouze se jel v rámci své ranní projížďky na tuto nemovitost zvenčí podívat. Problematikou nemovitosti v obci XXXXX se nálezací soud zabýval pod body 34. a 35. napadeného rozsudku, kdy zde rozvedl své hlubší úvahy ohledně možnosti koupě tohoto domu v souvislosti s finančními možnostmi obžalovaného a jeho motivem. V reakci na tvrzení obžalovaného je možno toliko uvést, že pokud by o předmětný inzerovaný dům neměl zájem, tak by tam logicky ani nejezdil, blíže by se o něj nezajímal. Zde je možno se ztotožnit s tím, co uvedl obžalovaný v opravném prostředku, že se jedná pouze o slovní ekvilibristiku a odvolací soud uvedené dodává bez jakéhokoliv bližšího dopadu na meritum

věci. V této souvislosti pak obžalovaný vnímá body 34. až 36. napadeného rozsudku v zásadě jako spekulace nalézacího soudu o jeho závěrech. S tímto názorem se není možno ztotožnit, odvolací soud prezentované názory a závěry nalézacího soudu pod uvedenými body napadeného rozsudku má za správné a důvodné a je třeba v tomto směru uvést, že nalézací soud tyto staví na provedených důkazech po jejich patričním a řádném vyhodnocení. Pokud jde o motiv jeho jednání, obžalovaný uvedl, že částka 165 000 Kč absolutně neřešila nic na jeho finančních problémech, kdy poukázal na probíhající prodej domu v řádově několika měsících, možná i týdnů. S tímto jeho názorem se nelze ztotožnit, kdy je nutno s odkazem na provedené dokazování uvést, že obžalovaný musel zaplatit společnosti XXXXX splátky pod sankcí zesplatnění úvěru, avšak on v daném okamžiku neměl finanční prostředky. V této souvislosti je možno poukázat na telefonní hovor, který vedl dne 3. 6. 2019 se společností XXXXX, z něhož je zřejmé, že si byl jednoznačně vědom hrozby zesplatnění poskytnutého úvěru a slíbil zaplacení do zítřejšího dne, tj. 4. 6. 2019 do 16:00 hod. S ohledem na jeho obhajobu, pokud by se společností XXXXX vedl již dříve jakákoliv jednání ohledně slevy apod., pak by tento telefonní hovor ani být nemusel. Je třeba připomenout, že se nejednalo toliko o hrozbu zesplatnění předmětného úvěru, ale byly zde i dluhy dalším jak fyzickým, tak i právníckým osobám, k nimž byl obžalovaný zavázán úhradou. Ve shodě se závěrem nalézacího soudu je možno konstatovat, že obžalovaný měl motiv spáchat předmětný trestný čin, neboť jeho finanční situace byla více než špatná, kdy disponoval řadou dluhů, a i přes tento stav se věnoval nadále hře na automatech, nebyl ochoten jakkoliv změnit svůj životní styl a v zásadě všechny problémy za něj řešili jeho rodiče. Pokud obžalovaný dále vznesl výhrady k hodnocení důkazů nalézacím soudem ve vztahu k údajné nevěrohodnosti poskytnuté půjčky od jeho matky v den předcházející vraždě, pak odvolací soud v této souvislosti uvádí, že se nejedná o jakkoliv zásadní a podstatný problém, který by mohl ovlivnit důkazní situaci v předmětné věci. Připomíná, že v popisu skutku není uvedeno, jak byly použity odcizené peníze.

16. V další pasáži opravného prostředku se obžalovaný zabýval nedopalkem cigarety v popelníku na stolku u herního automatu č. 7. Vyslovil názor, že se jedná o nedopalek, který sice obsahuje jeho DNA, pro což má vysvětlení, rozhodně se však nejedná o nedopalek, který by kouřil on a takovým způsobem by jej zanechal v popelníku v místě a čase důležitém pro obžalobu. K této problematice je možno uvést, že se jí podrobně zabýval nalézací soud pod body 40. a 69. napadeného rozsudku, kdy tam uváděné skutečnosti mají oporu v provedeném dokazování, a odvolací soud se plně ztotožnil s jeho závěry, k nimž následně dospěl. Argumentace obžalovaného v jeho opravném prostředku je poněkud nelogická, když na jedné straně hovoří o tom, že nedopalek cigarety v popelníku na stolku u herního automatu č. 7 obsahuje jeho DNA, avšak nejedná se o nedopalek, který by kouřil on. Tento zjevný rozpor obžalovaný nijak nevysvětluje. Pokud jde o otázku množství popela, které neodpovídá vykouřené cigaretě, pak v tom směru je možno poukázat na podporu závěrů nalézacího soudu, na výpověď svědkyně R.A.K. u hlavního líčení dne 22. 1. 2020 (č. l. 1267 a násl.), kdy se obecně vyjadřovala k tomu, co obnášel úklid herny. Zde konkrétně uvedla, že: „hlavně kolem automatů bylo hodně popela ...“. Uvedené, dle názoru odvolacího soudu, pak vysvětluje situaci, na kterou poukazuje obžalovaný ve svém opravném prostředku, pokud jde o množství popela v popelníku.
17. Obžalovaný M. V. se dále ve svém opravném prostředku věnoval bankovce nominální hodnoty 100 Kč pod č. XXXXX, na které se nacházela jeho DNA, o které v napadeném

rozsudku nalézací soud uvedl, že se jednalo o bankovku, která byla do hracího automatu vložena jako poslední a která se nacházela v kovovém boxu v postavení na hraně a byla na ní zjištěna DNA shodná s DNA jeho osoby. K tomuto obžalovaný namítl, že z provedeného dokazování bylo zjištěno, že opravdu v kovovém boxu stála na hraně jedna bankovka nominální hodnoty 100 Kč, ale číslo na ní bylo naprosto nezřetelné a ona bankovka, o které hovoří nalézací soud, která měla nést jeho otisk DNA, byla v kovovém boxu v pořadí až třetí odshora. Z tohoto obžalovaný dovozuje, že se nalézací soud patřičně neseznámil s příslušným důkazem a důkazní stav si tedy přizpůsobil tomu, aby mohl odůvodnit své závěry o jeho vině a trestu. K této námitce je vhodné předně uvést, že otázkou DNA obžalovaného na bankovce nominální hodnoty 100 Kč, vložené do automatu a nacházející se v jeho kovovém boxu pod označením XXXXX, se v napadeném rozsudku podrobně zabývá nalézací soud pod body 43., 45. a dále 69., kdy obecně je třeba uvést, že jeho závěry, k nimž dospěl, jsou správné. Na druhé straně je třeba přiznat relevanci uplatněné námitce obžalovaného, pokud jde o zajištění předmětné bankovky nesoucí jeho DNA, neboť tato se opravdu nachází v pořadí třetí odshora a není tedy tou bankovkou, o které hovoří v napadeném rozsudku nalézací soud, tedy poslední, jež je postavena na hraně. Toto vyplývá z fotodokumentace na č. l. 120. Nicméně byť je tato námitka relevantní, nemá žádného dopadu na podstatu věci. Na č. l. 86 a násl. se nachází protokol o ohledání věci ze dne 20. 6. 2019, a to výherních hracích automatů umístěných v herně na XXXXX, kdy v daném případě se jednalo i o herní automat č. 7. V rámci tohoto protokolu byly zjištěny přesné časy a nominální hodnoty bankovek, které byly do tohoto výherního automatu v uvedené časy vloženy, kdy je třeba konstatovat, že rozdíl mezi posledními třemi vloženými bankovkami nominální hodnoty 100 Kč činily několik vteřin. Za dané situace je pak správný závěr, k němuž dospěl nalézací soud, že na jedné z vložených bankovek do výherního automatu bylo možno rozlišit majoritní a minoritní složku smíšeného profilu a konstatovat individuální shodu majoritního zůstavitele s profilem DNA obžalovaného. V souvislosti s nalezeným profilem DNA obžalovaného na bankovce nominální hodnoty 100 Kč obžalovaný nabídl vysvětlení, jakým způsobem se jeho DNA na této bankovce mohla ocitnout, když uvedl, že si v herně kupoval cigarety a bankovkou v této hodnotě za zboží platil a tuto bankovku pak obsluha vydávala dalším hráčům při žádostech o rozměnění mincí či jiných bankovek, které tito následně použili ke hře. K této jeho argumentaci je možno uvést, že se jí patřičným způsobem věnoval nalézací soud pod body 43. a 44. napadeného rozsudku, přičemž jeho závěry vnímá odvolací soud jako logické a důvodné. Oproti vysvětlení obžalovaného je možno logicky uvést, že jednak obsluha herny, s ohledem na její provoz, rozhodně neměla k dispozici toliko onu stokorunovou bankovku s otiskem profilu DNA obžalovaného, kterou by tedy následně směňovala za kovové mince ke hře, a dále že jeho argumentace bez rozumných pochybností nevysvětluje, jak se za jím popsané situace ocitla ona bankovka s jeho otiskem DNA na místě činu ve výherním automatu v inkriminovanou dobu, a to v návaznosti na zjištěné stopy jeho DNA v herně. Námitky obžalovaného v tomto směru odvolací soud má proto za ničím nepodloženou spekulaci. Pokud je v této souvislosti ze strany obžalovaného poukazováno na výpověď svědka R. N., alias Š., v tom směru, že si měl měnit dvě padesátikorunové mince za bankovku v nominální hodnotě 100 Kč, kterou pak použil ve hře dne 3. 6. 2019 v nočních hodinách, pak snaha převést odpovědnost na jinou osobu zde naráží na výsledky provedeného dokazování, které uvedeného vyvíňují a vylučují jako možného pachatele, tak jak o tom pojednává nalézací soud v bodě 41. napadeného rozsudku. V tomto bodě také nalézací soud v zásadě reaguje na další námitku obžalovaného ohledně dalšího zjišťování DNA na bankovkách, kdy měla být vyšší aktivita orgánů činných v trestním řízení vyvinuta za účelem získání DNA i jiných osob, kdy opět je uváděna osoba svědka R. N., alias Š.. S ohledem na závěry nalézacího soudu odvolací soud tuto námitku vnímá jako nedůvodnou.

18. Pokud jde o profil DNA obžalovaného, pak považuje odvolací soud za vhodné upozornit na skutečnost, že mimo pozornost nalézacího soudu zůstalo DNA obžalovaného na ovládacích tlačítkách automatu č. 7 a z napadeného rozsudku není patrné, proč s tímto důkazem nalézací soud také nepochyboval. Na č. l. 33 se nachází protokol o ohledání místa činu ze dne 4. 6. 2019, kdy místem ohledání je předmětná herna na XXXXX, a z tohoto protokolu mj. vyplývá, že na výherním hracím automatu č. 7 byla zajištěna stopa č. 12 – biologická, a to stěr na odběrový tampon, kdy místo zajištění je z ovládacích tlačítek výherního automatu č. 7. Na č. l. 98 se pak nachází odborné vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví genetika, a z tohoto je patrné, že ze stopy č. 12 byl stanoven smíšený profil DNA, ve kterém lze rozlišit majoritní a minoritní složku, přičemž profil DNA majoritního zůstavitele biologického materiálu je individuálně shodným s profilem DNA osoby M.V., tedy obžalovaného. V návaznosti na tento důkaz je vhodné poukázat na výpověď svědkyně R.A.K., pokud jde o to, jakým způsobem prováděla ona a její matka – poškozená úklid v herně, zejména poté, co hráč dohrál a opustil výherní automat. Pokud jde o její matku – poškozenou, tak svědkyně ve své výpovědi v přípravném řízení (č. l. 422 a násl.) mj. uvedla, že poškozená vytréla vždycky záchod, otírala tlačítka, vysypávala popelníky, otíraly se stoličky a fungovalo to tak, že když hráč odešel, tak obsluha otřela automat, vysypala popelník, přičemž uvedla, že zejména po obžalovaném byl nepořádek, kdy on byl na nepořádek nejhorší host. Pokud se tam již ráno přišlo, tak bylo vše uklizeno a v daném případě poškozená již měla vše uklizeno. Ve své výpovědi u hlavního líčení dne 22. 1. 2020 č. l. 1253 a násl., pokud jde o úklid, uvedla v podstatě obdobné skutečnosti ve vztahu k vlastní osobě, kdy popsala, jakým způsobem sama prováděla úklid jednak herny a jednak poté, co hráč u hracího automatu ukončil hru. Uvedla, že poutírala automaty, displeje, také vršek tlačítek a boky automatů a celý jeho předek. Pokud pak byla předávána služba, tak vše bylo čisté. Po vyhodnocení uvedených skutečností je tak možno učinit závěr, že biologická stopa č. 12 odpovídající profilu DNA obžalovaného vznikla na ovládacím tlačítku výherního automatu č. 7 dne 4. 6. 2019, kdy v brzkých ranních hodinách na tomto hrál. Uvedené podporuje závěry nalézacího soudu svědčící o vině obžalovaného M. V.. K námitce obžalovaného, že kromě jeho profilu DNA na bankovce a nedopalku cigarety nebyly zjištěny na místě činu žádné jiné stopy, a to na automatech, dveřích, barovém pultu, šuplících, které by pachatel logicky pravděpodobně musel otvírat, je možno uvést, že tyto mohl setřít a event. mohl mít rukavice, čemuž by odpovídalo to, že spáchání trestného činu plánoval, jak důvodně dovodil v napadeném rozsudku nalézací soud.
19. Pokud jde o ohledání místa činu, obžalovaný poukázal na skutečnost, že v tratolišti krve na místě činu byla nalezena stopa obuvi, zřejmě patřící pachateli, avšak na zajištěné obuvi u něj, která byla podrobně policejním orgánem zkoumána, nebyla nalezena sebemenší stopa vztahující se k zajištěné krvi poškozené. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na protokol o vydání věci ze dne 8. 6. 2019 (č. l. 633), kdy obžalovaný podle § 78 odst. 1 tr. ř. vydal jeden pár hnědých nazouvacích bot s černou podrážkou, které měl obuty. V rámci tohoto protokolu uvedl, že se jedná o boty, které nosí od středy tohoto týdne, protože tenisky, které měl v pondělí a v úterý, byly již rozbité a vyhodil je v místě bydliště do kontejneru. K úplnosti je třeba říci, že pondělí a úterý jsou dny 3. a 4. 6. 2019. Policejní orgán této skutečnosti nevěnoval patřičnou pozornost, kdy se dále o osud oněch bot nezabýval a sdělení obžalovaného blíže neproověřil. Ve své další námitce se obžalovaný zabývá potřísněním krví a absencí jakýchkoliv krevních stop v jeho vozidle. K této námitce je možno odkázat na bod 54. napadeného rozsudku, kde se nalézací soud této otázce věnuje, kdy kromě umytí rukou na toaletě je možno poukázat, jak je již výše uvedeno, na skutečnost, že pakliže byl útok předem plánován, mohl mít obžalovaný rukavice, a dále je vhodné odkázat na výpověď znalce z odvětví soudního lékařství u hlavního líčení dne 11. 2. 2020, č. l. 1340 a násl., kde připustil, že by k nějakému znečištění od krve mohlo dojít, ale není

schopen na tuto otázku jednoznačně odpovědět, a pokud jde o krevní stopy na volantu vozidla, pak v zásadě spekuloval, neboť přímo uvedl, že si není jistý, zda tyto otázky se týkají jeho odbornosti, kdy krevní stopy mohly být třeba na hřbetu ruky, a jestliže se to pak týkalo volantu vozidla, pak na tomto žádné stopy být nemusely. Obžalovaný zde neuvádí žádné nové zásadní skutečnosti, toliko reaguje na závěry nalézacího soudu, k nimž odvolací soud nemá žádných připomínek a s těmito se ztotožnil.

20. V další pasáži svého opravného prostředku se obžalovaný zabýval posudkem z oboru forenzní biomechaniky, který má za neurčitý, nepřesný, nejasný, kdy s ohledem na přetrvávající pochybnosti měl ve vztahu k tomuto důkazu nalézací soud postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Problematikou fyzického vzhledu pachatele se nalézací soud v napadeném rozsudku zabýval pod body 24., 38. a dále pak v rámci rekapitulace pod bodem 69. Pod bodem 24. předně uvedl, jaký byl účel vypracování předmětného znaleckého posudku, kdy ten nesloužil k individuální identifikaci obžalovaného, ale policie na jeho základě mohla dále pracovat s poznatkem, že by obžalovaný mohl být pachatelem trestné činnosti. Z tohoto je nutno také vycházet v rámci hodnocení onoho důkazu. Nalézací soud si učinil i vlastní názor při sledování chůze pachatele – obžalovaného, a to z kamerového záznamu z čerpací stanice Benzina, a pod bodem 69. napadeného rozsudku pak, pokud jde o identifikaci obžalovaného, uvedl, že k této mu sloužily v prvé řadě obecné poznatky k fyzické podobě pachatele, které jsou shodné s rysy obžalovaného. Poukázal především na výšku osoby stanovenou na základě znalecké expertízy se specializací forenzní biomechanika, dále na skutečnost, že se jedná o postavu obézní, na její styl a charakter chůze, jakož i na ustupující vlasovou pokrývku na čele, která je patrna na jednom z kamerových záznamů. Na základě těchto skutečností nalézací soud vyhodnotil obžalovaného jako možného pachatele předmětné trestné činnosti a tento důkaz hodnotil spolu s dalšími ve věci provedenými důkazy, kdy pokud by měl tento stát sám o osobě, pak by nemohl vést k usvědčení obžalovaného jako pachatele předmětného trestného činu, ale v rámci důkazní mozaiky, řetězce nepřímých důkazů, pak má nepochybně své místo. V návaznosti na uvedené pak další námitka, týkající se patrné deformace osoby na fotografii v rámci předmětného znaleckého posudku, není relevantní, neboť nalézací soud jednoznačným a jasným způsobem uvedl, jak identifikoval osobu obžalovaného, jakožto pachatele trestné činnosti.
21. Dalším okruhem, kam obžalovaný směřoval své námitky, byla data poskytnutá provozovatelem telekomunikačních služeb, na základě kterých nalézací soud dospěl k závěru, že jeho telefon byl zjištěn na stejném místě, jako byl zjištěn telefon poškozené, s čímž zásadně nesouhlasí a dle jeho názoru tomu je právě naopak. V reakci na uvedené odvolací soud předně uvádí, že otázkou dat poskytnutých provozovatelem telekomunikačních služeb se v napadeném rozsudku nalézací soud zabýval pod body 22. a 46. až 49. Stejně tak jako v případě identifikace pachatele, i zde předesílá, co bylo účelem postupu orgánů činných v trestním řízení, a to, aby byly získány uvedeným způsobem poznatky o pohybu obžalovaného, který popíral spáchání trestné činnosti a uváděl, že na místě činu se v rozhodnou dobu uvedeného dne nenacházel. Nalézací soud se v uvedených bodech napadeného rozsudku podrobně vyjádřil k otázce zachycení telefonního čísla určitou buňkou operátora, k faktorům, které na zachycení mobilního telefonu konkrétní buňkou mají vliv, dále poukázal na to, že se mobilní přístroj připojuje k aktuálně nejsilnější buňce, což pak zdůvodňuje i změny, které mohou v průběhu času nastávat, a zejména zdůraznil, že závěr o zachycení telefonního čísla určitou buňkou operátora není možné brát jako dogma, tedy jako skutečnost, že se uživatel přístroje skutečně nachází na příslušné adrese dané buňky, ale je k tomuto třeba přistupovat s určitou obezřetností a zjištěný výsledek pak vykládat toliko tak, že se uživatel telefonního čísla nacházel v příslušné lokalitě, kterou buňka operátora pokrývá. Tak tomu bylo i v tomto případě, s ohledem na porovnání jednotlivých buněk

operátora, které zachytily pohyb mobilního telefonu obžalovaného č. XXXXX. Závěr formulovaný nalézacím soudem v bodě 49. napadeného rozsudku ohledně pohybu obžalovaného dne 4. 6. 2019, jeho příchodu do herny, pobytu v ní a odchodu má opět své ratio v provedeném dokazování a nalézací soud důvodně tento nepřímý důkaz hodnotil v rámci dalších ve věci provedených důkazů, v řetězci nepřímých důkazů. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný se se závěrem nalézacího soudu neztotožnil, neboť má za to, že jsou zde objektivní pochybnosti o správnosti závěrů lokace telefonu dle údajů poskytnutých operátorem, a proto tedy v daném případě měla být aplikována zásada in dubio pro reo. Na podporu svých tvrzení obžalovaný využil zprávu vypracovanou policejním orgánem nazvanou „Vyhodnocení důkazní situace II.“, která se nachází na č. l. 1121 a násl. K této je nutno uvést, že se jedná toliko o zprávu, kterou vyhotovil policejní orgán pro přehlednost, a nejedná se o důkaz, přičemž tato zpráva nebyla ani v hlavním líčení k důkazu provedena nalézacím soudem. Pokud z této obžalovaný při koncipaci svých odvolacích námitek vycházel a nepochybně ano, pak vycházel z neprocesního důkazu, a proto se odvolací soud s jeho námitkami, vyplývajícími z této zprávy, nezabýval. K problematice dat telekomunikačního provozu obžalovaný dále uvedl, že měl ve svém mobilním telefonu uloženy 2 SIM karty, přičemž v čase 03:39 hod. dne 4. 6. 2019 bylo telefonní číslo XXXXXsnímáno buňkou XXXXX a ve stejný čas telefonní číslo XXXXX buňkou XXXXX, přičemž má za to, že z logiky věci by měly být zachyceny stejnou buňkou. Z uvedeného pak vyvodil závěr, že buňka XXXXX zachycuje i místo jeho bydliště, kde se v onom čase nacházel. K uvedenému kromě toho, co již uvedl k této problematice v napadeném rozsudku nalézací soud, je možno uvést následující. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, obě SIM karty měly různého operátora a tomu také odpovídá nastavení jednotlivých buněk, včetně možného překrývání se a jiných rozsahů azimutů. Odvolací soud nemá pochybnosti o správnosti závěrů lokace mobilního telefonu obžalovaného poskytnutých příslušným operátorem, kdy je třeba opětovně zdůraznit, že vyhledávání telefonní sítě probíhá automaticky a mobilní telefon se připojuje k aktuálně nejsilnější buňce se všemi následujícími možnými konsekvencemi. K námitce obžalovaného, že pokud měl v mobilním telefonu uloženy dvě aktivní SIM karty, pak logicky měl být tento vždy zachycen stejnou buňkou, je možno odkázat na výpisy telekomunikačního provozu telefonních čísel, které užíval obžalovaný, a to XXXXX a XXXXX, kdy je možno porovnat jednotlivé časy navzájem s tím, která buňka zachytávala které telefonní číslo. Tyto výpisy se nacházejí na č. l. 759 a 762 a násl., kdy v případě telefonního čísla koncového trojčíslí 156 v čase 6:10:18 dne 4. 6. 2019 počáteční buňka a lokalita je dána XXXXX, v 6:36:29 hod. se jedná již o buňku XXXXX, když pokud jde o telefonní číslo koncového trojčíslí XXXXX, pak v 6:25:55 hod. buňka počáteční lokality zachytává tento telefon ve XXXXX, v 7:25:55 hod. je toto telefonní číslo zachyceno stále ve XXXXX, přičemž telefonní číslo s koncovým trojčíslím 156 v 7:25:03 hod. je zachytáváno buňkou XXXXX. Z uvedeného je patrné, že závěr o tom, že pokud jsou v jednom mobilním telefonu aktivní dvě SIM karty, pak musí být tento zachycován vždy stejnou buňkou, není namístě a uvedené odůvodňuje správnost argumentace, kterou v této souvislosti uvedl v napadeném rozsudku nalézací soud, a na druhé straně nedává důvodu jakkoliv zpochybňovat správnost údajů poskytnutých jednotlivými operátory.

22. Další oblastí, kam směřují odvolací námitky obžalovaného, jsou kamerové záznamy, kde obžalovaný předně namítl, že nelze vyloučit, že do nich bylo zasahováno či jiným způsobem s nimi manipulováno. Jedná se o námitku, která již byla uplatněna v řízení před nalézacím soudem, a ten se s ní logickým a dostatečným způsobem vypořádal, což je patrné z bodu 38. napadeného rozsudku, přičemž odvolací soud se s argumentací soudu nalézacího v tomto směru plně ztotožnil, a proto je možno na tuto plně odkázat. V další části opravného prostředku obžalovaný reagoval na úvahu nalézacího soudu o tom, že si měl připravovat

únikovou cestu po činu, kdy si měl prohlížet instalovanou kameru městské policie a v tomto mělo být spatřováno jeho cílené chování. Má za to, že tato úvaha nalézacího soudu nemá oporu v provedeném dokazování. K uvedenému je možno odkázat na body 52. a 70. napadeného rozsudku, kde nalézací soud popisuje a hodnotí chování obžalovaného dne 3. 6. 2019, a dále je možno poukázat na výpověď obžalovaného v bodě 3. napadeného rozsudku, kde sám popsal cestu směrem ke kameře městské policie. Pokud jde o únikovou cestu, pak obžalovaný tuto měl naplánovanu a velmi dobře věděl, ve kterých místech se nacházejí kamery, což lze dokumentovat na okamžiku, kdy si sundává čepici z hlavy, kterou byl dosud maskován, když tak činí v době, kdy je již mimo přímý záběr jedné z kamer. Odvolací soud oproti názoru obžalovaného má za správný závěr nalézacího soudu o cíleném chování obžalovaného v den před spáchaním trestného činu v návaznosti na její naplánování. Námitky obžalovaného v této souvislosti odvolací soud vnímá jako reakci na závěry nalézacího soudu, jako předložení jeho verze obhajoby, která však nemá oporu v provedeném dokazování. V další části opravného prostředku se obžalovaný zabýval bodem 54. napadeného rozsudku, kde dle jeho názoru nalézací soud ryze spekuluje, o tom, jakým způsobem si přinesl věci určené k provedení trestného činu, k maskování po činu, odnesení finanční hotovosti, spekuluje i o tom, jakým způsobem mohl trestný čin spáchat. K této námitce odvolací soud toliko odkazuje na bod 56. napadeného rozsudku a tam uvedené odůvodnění nalézacího soudu, který mj. uvádí, že si je vědom toho, že z jeho strany se jedná, pokud jde o výše uvedená fakta, o pouhé úvahy, nicméně zdůraznil, že stěžejní pro stanovení viny obžalovaného je řetězec uvedených nepřímých důkazů, které byly zajištěny. V závěru svého opravného prostředku obžalovaný připomenul svědeckou výpověď R.A.K. z hlavního líčení dne 22. 1. 2020, která vypověděla, že ještě kolem půlnoci jí matka telefonovala, že má v herně nějaké lidi. Na dotaz obhajoby pak odpověděla, že si tímto časem je naprosto jistá. K uvedenému je nutno říci, že uvedená tvrzení nemají oporu v tom, co uvedla uvedená svědkyně a co je patrné z protokolu o hlavním líčení, kdy na č. l. 1273 se nachází předmětná pasáž, na kterou je odkazováno. Z této je zřejmé, že pokud jde o dobu, kdy jí matka telefonovala, pak svědkyně uvedla, že to mohlo být od 11 do zhruba půl 12 (myšleno jako noční hodiny), ale vyložene si na to přesně nedokáže vzpomenout, neboť se v tu chvíli nedívala, kolik je hodin. Na dotaz obhajoby, zda to bylo po 23. hodině, uvedla, že to bylo kolem 23. hodiny, a pokud jde o počet hostů, pak maminka neřekla přesné číslo, mohly tam být třeba 2, ale také 10 osob. Toto připomenutí části svědecké výpovědi svědkyně R. A. K. nemá žádný vliv na vyznění její výpovědi, jakož pak ani vliv na důkazní situaci v předmětné věci. Obžalovaný v samém závěru svého opravného prostředku předkládá svoji verzi pachatele, kdy dle něj se jedná o osobu důvěrně znající prostředí herny, která znala jeho a mohla vědět o jeho finančních problémech, věděla, kdy do herny chodí, věděla, že do herny chodí často, odkoukala jeho návyky a poté celou situaci nainscenovala tak, aby to odpovídalo jeho chování. Mohla z odpadkového koše vzít nedopalek jím vykouřené cigarety a tento uschovat a poté již na samém počátku vyšetřování odvést pozornost policejních orgánů jiným směrem. Dle přesvědčení odvolacího soudu taková verze je fakticky nereálná, velmi krkolomná a odvolací soud si nedokáže představit, že by mohla v reálu proběhnout. Obžalovaný se však dále nevypořádává se zajištěnými profily jeho DNA na tlačítku výherního automatu č. 7 a na bankovce v nominální hodnotě 100 Kč, která byla vhozena do hracího automatu, jak je o tom pojednáno výše, když jím nabídnutou verzi ohledně oné bankovky odvolací soud odmítl jako nereálnou, spekulativní.

23. Obžalovaný M. V. v odůvodnění opravného prostředku, který písemně odůvodnil sám, se předně vyjádřil k chování předsedy senátu a vedení trestního procesu. Uvedl, že po prvních minutách hlavního líčení v rámci své výpovědi byl přerušen ze strany předsedy senátu, kdy mu bylo sděleno, „ať to zestruční“. V reakci na tuto námitku odvolací soud po poslechu datového nosiče obsahujícího záznam o hlavním líčení a přezkoumání protokolu o hlavním líčení ze dne 22. 1. 2020 na č. l. 1253 a násl. zjistil, že opravdu v části výpovědi obžalovaného u hlavního líčení do této předseda senátu vstoupil a požádal jej o stručnost a o to, aby vypovídal výhradně k věci. Předseda senátu postupoval plně v souladu s ustanovením

§ 203 odst. 1 tr. ř., dle kterého *hlavní líčení řídí a dokazování provádí předseda senátu*, a dle odst. 2 *je povinen přitom dbát, aby byla zachována důstojnost a vážnost soudního jednání a aby hlavní líčení nebylo zadržováno výklady, které nemají vztah k projednávané věci a aby bylo zaměřeno ke co nejúčinnějšímu objasnění věci*. V tomto směru tedy nelze předsedovi senátu ničeho vytknout. Pokud dále obžalovaný naznačil z jeho pohledu jisté nesrovnalosti v přístupu předsedy senátu k jednotlivým procesním stranám, pak z ustanovení § 203 odst. 3 tr. ř. vyplývá, že *ten, kdo se cítí opatřením předsedy senátu při řízení hlavního líčení zkrácen, může žádat, aby rozhodl senát*. Jak ze záznamu na datovém nosiči, tak i z protokolu o hlavním líčení není patrné, že by sám obžalovaný či jeho obhájce jakýmkoliv způsobem reagovali na jednání předsedy senátu, či signalizovali jakékoliv zkrácení na svých právech. Za této situace tedy odvolací soud tuto námitku obžalovaného má za nedůvodnou. Pokud jde o další pasáže v tomto opravném prostředku, pak obžalovaný v zásadě kopíruje opravný prostředek, který zpracoval jeho obhájce, přičemž na shodné námitky již bylo ze strany odvolacího soudu výše reagováno.

24. Vzhledem k uvedeným skutečnostem, jakož i s přihlédnutím k pasážím napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabýval obhajobou obžalovaného, na které je možno odkázat, je třeba konstatovat, že ta byla provedeným dokazováním vyvrácena, proto odvolací soud námitky obžalovaného, uplatněné v jeho opravném prostředku, atakující problematiku skutkových zjištění a hodnocení provedených důkazů, vyhodnotil jako nedůvodné, nemající vliv na správnost závěrů nalézacího soudu. Nebyly tak shledány důvody k zásahu do napadeného rozsudku z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr. ř.**
25. Nalézací soud nepochybil, pokud jednání obžalovaného M. V. podřadil pod znaky skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku, přičemž jeho úvahy ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaného se nacházejí pod body 75. až 77. napadeného rozsudku. Je možno ztotožnit se s jeho závěrem, že obžalovaný svým jednáním naplnil po objektivní i subjektivní stránce zákonné znaky uvedené skutkové podstaty, a to jak v základní, tak i kvalifikované podobě. Ve vztahu k zavinění, jakožto obligatornímu znaku subjektivní stránky trestného činu, nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, který má oporu v provedeném dokazování. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani v závěrech nalézacího soudu, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaného, žádných vad či pochybení, proto se s těmito plně ztotožnil a je tak možno v podrobnostech na ně odkázat. Za této situace nebyl shledán důvod k zásahu do napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. d) tr. ř.**
26. Obžalovaný svým opravným prostředkem napadl i výrok o trestu, byť víceméně formálně, neboť podstata tohoto směřovala do oblasti skutkových zjištění a hodnocení důkazů, nicméně povinností odvolacího soudu bylo přezkoumat i tento výrok (viz § 254 odst. 3 tr. ř.). Ve vztahu k tomuto je možno uvést, že nalézací soud náležitým způsobem vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti mající vliv na ukládání trestu. Při svých úvahách vycházel zejména z ustanovení § 38 a § 39 tr. zákoníku, pojednávajícím o stanovení druhu a výměry trestu, hodnotil osobu obžalovaného, jeho soudní minulost, poměry, stupeň narušenosti, možnosti nápravy, okolnosti polehčující i přitěžující, jakož i okolnosti celého případu, jak to vyplývá z bodu 78. napadeného rozsudku. Pokud za dané situace uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 17 let, a to v rámci trestní sazby, která u zločinu vraždy dle § 140 odst. 3 tr. zákoníku je dána rozpětím 15 až 20 let nebo umožňuje uložení trestu výjimečného, pak jej nelze hodnotit jako nezákonný či nepřiměřeně přísný. V souladu se zákonem byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Odvolací soud považuje trest uložený obžalovanému za zákonný a přiměřený, a proto nebylo třeba jeho zásahu z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. d), či písm. e) tr. ř.**, a jako takový plně odpovídá požadavku individuální a generální prevence.
27. Obžalovaný napadl svým opravným prostředkem i výrok o náhradě škody, byť z důvodů uvedených výše víceméně formálně, proto byl i tento podroben přezkumné činnosti ze strany odvolacího soudu (viz § 254 odst. 3 tr. ř.). Otázkou náhrady škody se v napadeném rozsudku

nalézací soud zabýval pod body 80. a násl., přičemž jeho úvahy a argumentace uvedené v bodu 81. ve vztahu k poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR byly shledány přílehlavými, a proto odvolací soud se i v této části ztotožnil s rozhodnutím nalézacího soudu a v podrobnostech je možno odkázat na předmětný bod odůvodnění napadeného rozsudku. Poněkud jiná situace nastala v rámci odvolacího řízení ve vztahu k poškozeným R. A. K. a J. Ž., kteří uplatnili nárok na náhradu nemajetkové újmy každý ve výši 750 tis. Kč, kdy R. A. K. je dcera poškozené a J. Ž. její manžel. I ve vztahu k oběma těmto poškozeným byly úvahy a argumentace nalézacího soudu shledány důvodnými a také přílehlavými. Na podporu závěrů nalézacího soudu soud odvolací poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 85/2019, z něhož vyplývá, že „za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného“. Obžalovaný usmrtil poškozenou dne 4. 6. 2019, přičemž průměrná hrubá měsíční mzda činila v roce 2018 částku 31 868 Kč. Za základní částku náhrady, od které by se měly odvíjet úvahy soudu o konkrétní výši nemajetkové újmy přiznané jednotlivým pozůstalým, je proto nutné považovat částku cca 650 tis. Kč. Vrchní soud v Olomouci považuje za vhodné zdůraznit, že v žádném případě nelze mechanicky vzít průměrnou hrubou mzdu v předcházejícím roce a tuto jen matematicky vynásobit dvacetinásobkem a dospět tak na základě pouhého matematického výpočtu k částce, která by odpovídala duševní útrapě pozůstalého vyvažující jeho utrpení, jež by odpovídala zásadám slušnosti. V tomto směru je třeba vycházet, stejně tak jak to učinil nalézací soud v napadeném rozsudku, z nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14, z něhož vyplývá nutnost náležitého zohlednění kritérií pro stanovení výše relutární náhrady, nikoliv mechanické převzetí částky stanovené na základě statistického údaje.

28. Podle ustanovení § 2959 obč. zákoníku odčiní škůdce při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví duševní útrapy manžel, rodič, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Na základě popsaných a podrobně rozvedených skutečností v odůvodnění napadeného rozsudku nalézacím soudem má soud odvolací ve shodě se soudem nalézacím za to, že každému z poškozených náleží náhrada nemajetkové újmy ve výši 750 tis. Kč. Z uvedeného je zřejmé, že odvolací soud vnímá rozmezí částek uvedených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, za již překonané. Naproti tomu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, kde je za základní částku uveden dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy, více odpovídá současné soudní úpravě. Nalézacím soudem ustálená částka ve výši 750 tis. Kč pro každého z poškozených plně odpovídá všem okolnostem případu, tedy mimořádně intenzivnímu vztahu mezi matkou a dcerou, mezi manželkou a manželem, okolnostem usmrcení poškozené, nálezů jejího těla dcerou, zavinění pachatele, způsobu usmrcení poškozené a motivu jejího usmrcení, postoji pachatele k trestné činnosti, jakož i jeho majetkovým možnostem, když výši nemajetkové újmy přiznané nalézacím soudem v celkové výši 1 500 000 Kč nelze z hlediska majetkových poměrů obžalovaného a jeho budoucího

možného výdělků považovat za natolik zatěžující, aby to mělo nepříznivý dopad na jeho osobu.

29. I přes tato pozitivní konstatování bylo nutno napadený rozsudek ve výroku o náhradě nemajetkové újmy ve vztahu k poškozeným J. Ž. a R. A. K. částečně zrušit dle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. a o jejich uplatněných nárocích nově rozhodnout. Důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že v rámci vedeného odvolacího řízení bylo Vrchnímu soudu v Olomouci dne 25. 5. 2020 doručeno oznámení poškozené České republiky, Ministerstva spravedlnosti, o přechodu práva na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 tis. Kč z poškozeného J. Ž. (č. l. 1461 až 1470) a stejné oznámení o přechodu práva na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 tis. Kč z poškozené R. A. K. (č. l. 1471 až 1480). V oznámení Ministerstvo spravedlnosti konstatuje, že oběma poškozeným byla vyplacena každému na základě zákona o obětech trestných činů peněžité pomoci ve výši 200 tis. Kč s tím, že podle § 33 zákona o obětech trestných činů poskytnutím peněžité pomoci oběti přešel nárok poškozených na náhradu nemajetkové újmy vůči pachateli na stát. Obě oznámení byla doplněna pravomocnými rozhodnutími Ministerstva spravedlnosti ČR o přiznání obou částek, příkazy k platbám i bankovními výpisy dokladujícími provedení plateb dne 15. 5. 2020.
30. Podle § 33 zák. č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o obětech trestných činů“), *přechází poskytnutím peněžité pomoci oběti nárok oběti na náhradu škody nebo nemajetkové újmy vůči pachateli na stát, a to v rozsahu poskytnuté peněžité pomoci.* Podle § 26 odst. 1 zákona o obětech trestných činů se *peněžité pomoci poskytne, jestliže pachatel trestného činu, kterým byla způsobena škoda na zdraví nebo nemajetková újma, byl uznán vinným nebo zproštěn obžaloby pro nepřičetnost.* Podle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o obětech trestných činů *nejdou-li na základě výsledků šetření orgánů činných v trestním řízení důvodné pochybnosti o tom, že se stal trestný čin, v důsledku kterého byla oběti způsobena smrt, škoda na zdraví nebo nemajetková újma, peněžité pomoci se poskytne také tehdy, jestliže rozhodnutí podle odst. 1 dosud nebylo vyhlášeno nebo nenabýlo právní moci.* Odvolací soud má za to, že nárok oběti na náhradu škody nebo nemajetkové újmy přechází poskytnutím peněžité pomoci oběti vůči pachateli na stát v rozsahu poskytnuté peněžité pomoci, a to okamžikem zaplacení této peněžité pomoci, přičemž stát vstupuje do práv a povinností, kterými v okamžiku přechodu disponoval poškozený, přičemž při formulování tohoto závěru vycházel z následujících skutečností.
31. Podle dřívější právní úpravy oběť, které byla poskytnuta pomoc, byla povinná do pěti let ode dne, kdy jí byla poskytnuta pomoc, odvést na účet Ministerstva spravedlnosti ČR částky, které obdržela jako náhradu škody až do výše poskytnuté pomoci. Protože toto ustanovení bylo v praxi neživotné, nově v ustanovení § 33 zákona o obětech trestných činů bylo stanoveno, že poskytnutím pomoci oběti přechází nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy na stát, a to v rozsahu poskytnuté pomoci. V poskytnuté části přechází právo na stát, ve zbytku oběti zůstává právo na náhradu škody nebo nemajetkové újmy vůči pachateli zachováno. Nová právní úprava zavedla v § 33 zákona o obětech trestných činů zákonnou cesi, tedy zákonný přechod nároku oběti trestné činnosti na stát. Předchozí právní úprava byla v praxi nepoužitelná, neboť vyžadovala součinnost Ministerstva spravedlnosti ČR a poškozených, kteří z pochopitelných důvodů si nechtěli znovu připomínat zažité útrapy. Nově proto § 33 zákona o obětech trestných činů stanovuje zákonnou cesi (cesio legis) nároku z oběti na stát, tedy zákonné postoupení nároků, resp. pohledávky. Nejedná se tedy o samostatný nárok, nýbrž o nárok, který na stát přešel z poškozeného okamžikem výplaty peněžité pomoci oběti (poškozenému). Stát zde není v pozici poškozeného, nebyla mu způsobena žádná škoda nebo újma, pouze na něj přešel nárok, který je vázán na poškozeného. Je nutno zdůraznit, že k zákonné cesi je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Institut postoupení pohledávky umožňuje změnu osoby věřitele pohledávky. Účinností cese přestává být postupitel věřitelem pohledávky a na jeho místo nastupuje

postupník. Úprava postoupení pohledávky vychází ze dvou předpokladů. Jednak z toho, že změnou v osobě věřitele se nemění obsah pohledávky, a dále z toho, že k postoupení pohledávky není třeba souhlasu dlužníka. Předmětem postupu je pohledávka, tj. právo věřitele vůči dlužníkovi na určité plnění. Plněním je chování dlužníka, které má majetkovou povahu a odpovídá zájmům věřitele. Není rozhodné, zda se jedná o pohledávku ze smlouvy, z protiprávního jednání nebo z jiné právní skutečnosti. Jinými slovy, nárok, tedy pohledávka poškozeného, se svým obsahem nezměnila, ale pouze se změnila osoba věřitele, a to tak, že na místo poškozeného přešel v rozsahu poskytnuté peněžité pomoci nárok na stát. Ostatně s přechodem práv z poškozeného na jeho právního nástupce počítá i trestní řád v ustanovení § 45 odst. 3. **Uplatnil-li již poškozený svůj nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení podle § 43 odst. 3 tr. ř., nemusí ho již znovu právní nástupce uplatňovat, ale musí dát jasně a srozumitelně najevo, že hodlá pokračovat ve výkonu práv poškozeného.** Z jazykového výkladu by bylo možno sice uvažovat, že přejde pouze hmotněprávní nárok z poškozeného na stát, když § 33 zákona o obětech trestných činů stanoví přechod nároku a nikoliv práv, z teologického výkladu je však zřejmé, že účelem daného ustanovení je přechod práv a povinností jak v hmotném právu, tak i v právu procesním. V opačném případě by nastala jedna ze dvou absurdních možností, a to buď by se stát musel domáhat přiznání nároků v občanskoprávním řízení, čímž by došlo k zatížení soudů a zvýšení nákladů na straně státu, event. by stát částku nevymáhal, a takto by sanoval za odsouzeného náhradu škody (nemajetkové újmy), kterou měl uhradit odsouzený. Je nutno poukázat na skutečnost, že stát v převážném množství případů vstoupí do řízení až v okamžiku, kdy již není možné se připojit k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 43 odst. 3 tr. ř. V právním řádu navíc není obvyklé, že by přecházel pouze nárok hmotněprávní a že by právní nástupce nevstoupil do procesních práv a povinností svého předchůdce.

32. V předmětné trestní věci se poškození R. A. K. a J. Ž. připojili k trestnímu řízení se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy řádně a včas. Ministerstvo spravedlnosti ČR zaplatilo dne 15. 5. 2020 peněžitou pomoc každému z poškozených ve výši 200 tis. Kč a tímto okamžikem přešel nárok poškozených v rozsahu celkové částky 400 tis. Kč na stát, který vstoupil do řádně uplatněného nároku poškozených. Z těchto důvodů proto odvolací soud zavázal obžalovaného povinností podle § 228 odst. 1 tr. ř. nahradit poškozenému J. u Ž. nemajetkovou újmu ve výši 550 tis. Kč, poškozené R. A. K. nemajetkovou újmu ve výši 550 tis. Kč a poškozené České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR částku ve výši 400 tis. Kč. S ohledem na výši uplatněného nároku na nemajetkovou újmu byli poškození J. Ž. a R. A. K. podle § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytky svých nároků odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolací soud takto rozhodl při plném respektování zásady reformace in peius. Přestože ve výroku o náhradě nemajetkové újmy zavázal nově obžalovaného k náhradě částky ve výši 400 tis. Kč České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR, nedošlo u něj ke zhoršení jeho postavení, neboť se nezměnil rozsah ani obsah jeho závazku (povinnosti), ale změnila se pouze osobavěřitele.
33. Z důvodů výše uvedených bylo proto rozhodnuto způsobem, vyplývajícím z výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu

v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 26. května 2020

JUDr. Jiří Zouhar v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Jančíková, DiS.